

forventelige økonomiske gevinst ved den adfærd, advokaten har udvist i sagen.

Som det fremgår af § 9, stk. 1 og 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 21. marts 2002 om Advokatnævnets virksomhed, som ændret ved bekendtgørelse nr. 133 af 28. februar 2006, kan Advokatnævnets formand afvise en disciplinærklage fra en person, som ikke har retlig interesse i det forhold, klagen angår. Endvidere kan nævnets formand afvise en disciplinærklage, der på forhånd må skønnes åbenbart grundløs, eller som efter dens beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

Udvalget finder det vigtigt, at disciplinærsystemet er indrettet på en sådan måde, at befolkningen har tillid hertil. Det er derfor uhensigtsmæssigt, hvis et stort antal forhåndsafvisninger af klager efterlader det indtryk, at disciplinærmyndighederne ikke er villige til at realitetsbehandle klager. Omvendt taler ressource-mæssige hensyn for, at der ikke gennemføres en omfattende sagsbehandling, hvis det står klart, at klagen er åbenbart grundløs, eller at sagen er af en sådan karakter, at den er uegnet til nævnetsbehandling, f.eks. fordi en bedømmelse forudsætter en omfattende bevisførelse.

Udvalget finder derfor, at alle sager bør forelægges Advokatnævnet, men at de sager, som hidtil er blevet forhåndsafvist, kan undergives en mere sporadisk sagsbehandling. I disse sager bør nævnets sekretariat kunne undlade at iværksætte høring eller på et tidligt tidspunkt standse sagsbehandlingen, hvis det står klart, at klagen er åbenbart grundløs, eller at sagen er uegnet til behandling i Advokatnævnet. I sådanne sager må sekretariatet forelægge sagen for formanden eller formandskabet, som til det samlede nævn indstiller, at sagen afvises af nævnet. Hvis intet nævnsmedlem anmoder om realitetsbehandling af sagen, afgøres sagen i overensstemmelse med formandens indstilling. Anmoder et nævnsmedlem herom, kan nævnet imidlertid træffe bestemmelse om, at sagen skal overgå til sædvanlig behandling.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 262-268.

3.2.8. Herudover foreslår Advokatudvalget – som tillige foreslået af Advokatrådet – at der i de frakendelsessager, hvor der har været beskikket en forsvarer for advokaten, åbnes mulighed for, at Advokatnævnet i forbindelse med en frakendelse kan fastsætte, at advokaten skal betale alle eller nogle af omkostningerne til den beskikkede forsvarer. Dette svarer til de regler, der gælder for domstolenes mulighed for at pålægge domfældte i straffesager at betale sagsomkostninger til dækning af udgifterne til en beskikket forsvarer.

Baggrunden for forslaget er, at udvalget finder, at der ikke i frakendelsessager ved Advokatnævnet sammenholdt med straffesager ved domstolene består et særligt hensyn til advokaten, der gør, at vedkommende ikke skal betale udgifter til en beskikket forsvarer.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 276-277.

3.2.9. Advokatudvalget kan tilslutte sig et forslag fra Advokatrådet om, at Advokatrådet gennemfører en effektivisering og automatisering af behandlingen af de ordinære klientkontoerklæringer, samt at Advokatrådet, når et advokatselskab går konkurs, sætter de advokater, der fortsætter med at drive advokatvirksomhed i personligt regi, under skærpet overvågning.

Udvalget lægger i den forbindelse vægt på, at det er vigtigt for at sikre befolkningens tillid til advokaterne, at Advokatrådet fører et intensivt tilsyn med advokaters overholdelse af klientkontoreglerne.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 249-250.

3.2.10. På baggrund af et forslag fra Advokatrådet finder Advokatudvalget, at Advokatnævnets sekretariat fremover skal varetage hele sagsforberedelsen i både salær- og adfærdsklager. Herudover foreslås det – for at nedbringe sagsbehandlingstiden ved Advokatnævnet – at der opstilles nærmere frister for sagsbehandlingsskridt samt en målsætning for, hvor lang sagsbehandlingstiden samlet set må være ved Advokatnævnet.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 257-259 og side 261-262.

3.2.11. Advokatudvalget foreslår, at kendelser fra Advokatnævnet, hvorved en advokat pålægges en bøde, fratages en sag, frakendes retten til at udføre sager eller forretninger af nærmere angiven karakter eller retten til at udøve advokatvirksomhed, skal offentliggøres. Advokatens navn – men ikke klientens – skal fremgå af den offentliggjorte kendelse. Sager, hvor advokaten frifindes, eller hvor Advokatnævnet tildelel advokaten en irrettesættelse, skal ikke offentliggøres.

Udvalget – bortset fra 1 medlem – finder, at kendelsen først skal offentliggøres med nævnelse af advokatens navn, når fristen for indbringelse af sagen for domstolene eller fremsættelse af anmodning om sagsanlæg er udløbet, og sagen ikke er indbragt for domstolene. Dette gælder dog ikke for afgørelser, hvorved advokaten frakendes retten til at udøve advokatvirksomhed.

Herudover finder udvalget, at der bør fastsættes nærmere bestemmelser om, hvor længe en kendelse